

FINESTRA D'OPORTUNITAT

per Damià Usón.

PP: retorn a l'ADN PoPular

El PP català, tal i com el coneixem avui dia, va començar a renéixer el juliol de 2007 de la mà del PP estatal. Fins el moment, existia el mateix partit, però liderat per Josep Piqué i amb l'objectiu de ser un partit de centre lleugerament catalanista o, com a mínim, amb l'objectiu de modificar la seva imatge anclada en la dreta espanyolista. Després d'unes disputes internes amb el partit estatal, el sr. Piqué deixà pas a un lideratge curt, per preparar el congrés de l'any següent.

Disputes internes degudes a què des del partit estatal es veia amb preocupació l'objectiu del sr. Piqué. Objectiu de portar el PP cap al centre i, sobretot, després de les eleccions catalanes de 2006, en que va quedar palesa que l'estratègia PoPular iniciada el 2003 de ser una alternativa real de govern (eleccions en què van guanyar 3 diputats per arribar a tenir-ne 15), no aconseguia els resultats desitjats, en perdre un escó i seguir com a quarta força política. Fet, acompanyat de l'eclosió de Ciutadans, un nou partit amb ideari espanyolista i de caire socialdemòcrata (com ja ha estat analitzat al web per Silvio Falcón), que es col·là amb 3 diputats i sent la gran sorpresa d'aquelles eleccions. Per tant, podem observar com al PP li havia aparegut un competidor en l'eix nacional.

En aquell proper (però, tenint en compte els esdeveniments succeïts, llunyà) 2008, es van enfrontar dues dones totalment antagòniques, per una banda la sra. Alicia Sánchez Camacho, que comptava amb l'aval de Madrid i amb un discurs totalment renovador, promentent una espanyolització del partit i una obediència cega al carrer Génova, contra la sra. Montserrat Nebrera, també amb discurs renovador, però, a la pràctica, seguidora dels postulats predominants en l'era Piqué. Quan parlo d'estil renovador em refereixo a un canvi respecte l'etapa d'on venia el partit, ja que abans del sr. Josep Piqué, hi havia hagut, durant els anys 90's, la presidència del sr. Vidal-Quadras caracteritzada per un discurs radicalment espanyolista. Per això, el que va suposar la victòria de la sra. Sánchez Camacho va ser un retorn al discurs tradicional com a reacció a l'ascensió de Ciutadans. Això sí, amb escissió inclosa de la sra. Nebrera.

Aquesta renovació va suposar, d'entrada, perdre la C (de Catalunya) del nom PPC, per després recuperar la fórmula híbrida actual ja mencionada a l'inici del text. Aquest canvi es va plasmar en la següent contesa electoral (eleccions catalanes de 2010) en que van ser l'inici d'una sèrie de transformacions en el programa polític PoPular, tot convertint-lo en una mera sucursal del Km.0. Estratègia basada en aplegar tot l'espanyolisme amb un missatge de trencament amb la llengua catalana i el sentiment nacional català i esgrimint un sentiment victimista, tot això revestit d'una caire populista exacerbada, des de prometre acabar amb la crisi, abaixar impostos i promoure més serveis socials. I acompanyat d'una alta combativitat de paraula.

Aquesta tàctica semblava una hoga hostil contra els seus competidors més directes, per una banda el PSC, en que ja aleshores estava en hores baixes i, a qui pretenia robar-li els seus votants més espanyolistes, encara que majoritàriament de classe mitja-baixa i amb postulats socialistes, amb un discurs populista anti-crisi i espanyolista. I, per l'altra, Ciutadans, lerroxisme en estat pur. Amb els primers ho va aconseguir, sobretot jugant en l'eix Catalunya-Espanya i en l'àmbit geogràfic del cinturó roig, tot coincidint amb la baixada del PSC al seu feu electoral. Mentre que amb els segons, l'hostilitat va ser rebutjada, ja que Ciutadans no només no va baixar, sinó que en termes de vot absolut va pujar, tot i quedar-se igual en diputats.

Vist en perspectiva podem afirmar que ha estat una estratègia que ha donat els seus fruits, més vots i més diputats. Van passar de 14 a 18 diputats (batent rècord de diputats PoPulars al Parlament català) i, en les passades eleccions, tot i el desgast de governar a l'estat, van seguir pujant, arribant a 19 diputats i aconseguint més vot absolut. Podent agafar exemples, com el cas del Barcelonès, comarca històricament de tendència socialista, on el PP va quedar segona, darrere de CIU, i enviant el PSC a la tercera posició.

Fins aquí, podríem afirmar que es un èxit de la sra. Alicia Sánchez Camacho i la seva gent, però posats a analitzar-ho, hi ha altres components que, sense restar-li mèrits a la *lideressa*, sinó haguessin succeït, segurament el PP català no hagués guanyat els vots que ha guanyat. Components que són d'anàlisi politològic, com la crisi econòmica, que ha fet perdre vots al seu partit rival en àmbit estatal, tot repercutint el càstig electoral al PSOE, amb un càstig al PSC a escala catalana, així com, el reforçament de l'eix nacional en les eleccions, provocant que els votants de perfil més espanyolista del PSC es decantin pel PP, per la indefinició (o centralitat política, com diuen ells) en aquest eix. Un cop vistos aquests elements, podem concloure que la pujada del PP es deu a tres fruits, d'entrada al seu programa polític, al reforçament de l'eix nacional (el catalanisme i, en conseqüència, l'espanyolisme) i, la més rellevant, a la crisi monumental en que està immers el PSC.